

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 15/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti D., s. r. o., Ž., zastúpenej advokátom JUDr. Š. S., Ž., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb/5/2011 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 28 Rob/77/2010), a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti D., s. r. o., **o d m i e t a** pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. decembra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti D., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“)

v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb/5/2011 [pôvodne vedenom pod sp. zn. 28 Rob/77/2010 (ďalej aj „namietané konanie“)].

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla, že 29. októbra 2010 podala „na Okresnom súde Bratislava I... žalobu na zaplatenie 76.045,72 EUR spolu s príslušenstvom a to úrokom z omeškania vo výške 0,05 % za každý deň omeškania s príslušenstvom podľa § 806 Občianskeho zákonníka proti odporcovi A., s. r. o..., o plnenie v súvislosti s nezaplatenými faktúrami za služby, ktoré boli vykonané tejto spoločnosti (strážne služby).

Vec je vedená na Okresnom súde Bratislava I... pod spisovou značkou: 28 Rob/77/2010 a v súčasnej dobe pod spisovou značkou 28 Cb/5/2011.

Odo dňa podania žalobného návrhu od 29. 10. 2010 nebolo vytýčené žiadne pojednávanie, jedine súd urobil úkony, a to dňa 14. 12. 2010 vydal platobný rozkaz a dňa 25. 05. 2012 tento platobný rozkaz zrušil. Ďalší úkon, ktorý bol urobený súdom, bola výzva na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 4 562,50 EUR, ktorý bol zaplatený.“

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka poukazuje na niektoré právne názory ústavného súdu z jeho doterajšej judikatúry, a keďže namietané konanie nebolo ku dňu podania jej sťažnosti právoplatne skončené, navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že okresný súd v namietanom konaní porušil jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby okresnému súdu prikázal konať vo veci bez zbytočných prietahov, a domáha sa tiež, aby jej bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 80 000 €, ako aj úhrada trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Odmietnuť môže aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu ústavný súd poukazuje na to, že špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy vecí nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Predmetom konania pred ústavným súdom je, ako už bolo uvedené, rozhodovanie o návrhu sťažovateľky smerujúcom proti postupu okresného súdu, ktorým boli podľa nej

spôsobené zbytočné prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb/5/2011, čím malo dôjsť aj k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, I. ÚS 20/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní [podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“)] je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám urobil nápravu a odstránil protiprávny stav zapríčinený nesprávnym postupom alebo svojou nečinnosťou. Ústavný súd preto o sťažnosti, predmetom ktorej je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, že sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona o súdoch (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), avšak ich využitím nedosiahol účinnú nápravu namietaného porušenia označených práv.

Ústavný súd zásadne považuje podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona o súdoch za účinný prostriedok ochrany základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 120 ods. 7 citovaného zákona].

Ústavný súd zistil, že sťažovateľka uplatnila sťažnosť na prietahy v konaní adresovanú predsedníčke okresného súdu podaním doručeným okresnému súdu 5. decembra 2012, pričom sťažnosť na prietahy v namietanom konaní bola ústavnému súdu doručená už 3. decembra 2012 bez toho, aby sťažovateľka vyčkala na odpoveď predsedníčky okresného súdu.

Za týchto okolností považuje ústavný súd predmetnú sťažnosť na priet'ahy v konaní iba ako formálny úkon, ktorému nemožno pripísať účinky, ktoré by inak takáto sťažnosť mohla mať, ak by predsedníčka okresného súdu dostala primeranú lehotu na prijatie príslušných opatrení.

Ústavný súd v súvislosti s namietaným postupom okresného súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zastáva názor, že sťažnosť bola ústavnému súdu podaná predčasne, a to v čase, keď ešte nebolo možné dospieť k záveru, že by vyčerpanie právneho prostriedku, ktorý zákon o súdoch účinne poskytuje sťažovateľke na ochranu jej základných práv a slobôd, bolo bezúspešné a neprinieslo ním sledovaný cieľ.

Pokiaľ sťažovateľka poukázala okrem iného aj na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 26/95, podľa ktorého „uplatnenie ochrany ústavného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov nie je podmienené využitím možnosti uvedenej v § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o štátnej správe súdov v znení neskorších predpisov“, ústavný súd poukazuje na to, že uvedený právny názor bol vyslovený najmä na základe skutočnosti, že v konkrétnom prípade dĺžka konania v čase rozhodovania o podnete ústavným súdom presiahla 18 rokov.

Berúc do úvahy uvedené, ako aj skutočnosť, že namietané konanie začalo podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu 29. októbra 2010, ústavný súd konštatuje, že právny názor vyslovený v citovanom rozhodnutí nebolo možné v okolnostiach danej veci aplikovať, navyše bol tento právny názor medzičasom prekonaný následnou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu (napr. IV. ÚS 128/2012, II. ÚS 423/2012, III. ÚS 597/2012, I. ÚS 619/2012).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej neprípustnosť.

Ústavný súd napokon dodáva, že nič nebráni tomu, aby v prípade, ak okresný súd v ďalšom priebehu konania nebude postupovať efektívne a plynulo, sťažovateľka v nadväznosti na to zvažila možnosť podania novej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2013